

[Tommy Dinesen]

på, at der er behov for oplysning en gang imellem til de ansatte inden for DSB og andre steder, der har med trafik at gøre. Jeg har selv oplevet, at de, der er ansat inden for trafikområdet, er meget venlige og bruger tid på at hjælpe handicappede. Jeg tror ikke, at jeg har været udsat for, at der er nogen, der ikke er blevet hjulpet. Men de nedskæringer, der er mandskabsmæssigt, og de reduktioner, der kommer f.eks. på færger, kan betyde, at det vil gå ud over de handicappede i særlige situationer, f.eks. op til jul og nytår, og hvor der ellers er pres på trafikken. Det vil jeg godt bede ministeren om at være opmærksom på.

Jeg skal slutte af med at sige, at i SFs gruppe var man, da vi diskuterede forslaget, lidt forbavset over, at det kom her, fordi de medlemmer, vi har siddende i socialudvalget, siger, at man i forvejen arbejder med de her ting, og at man har forbindelse med handicaporganisationerne, så de mente, at det arbejde allerede var startet op. Men det kan vi måske få et svar på.

Aase Olesen (RV):

Då mit partis ordfører, hr. Bilgrav-Nielsen, ikke kan være til stede, skal jeg på Det Radikale Venstres vegne melde, hvad vi ønsker at sige om beslutningsforslag nr. B 137.

Jeg vil godt først sige til forslagsstillerne – det er mine egne kommentarer til det – at der findes noget, man kalder en banalitetstest. Den går ud på, at man sætter et »ikke« ind i en eller anden sætning eller erklæring, og hvis man så får et resultat, hvis idioti eller urimelighed enhver kan indse, så skal man være meget opmærksom på, om der nu egentlig står noget i den sætning.

Jeg gad nok vide, om man kunne få nogen som helst til at erklære sig enig, hvis der stod »Forslag til folketingsbeslutning om ikke at forbedre trafik- og adgangsforholdene for handicappede«. Det er en banalitet, og ingen på denne Jord ville, som det er sagt, finde på at gå imod et ønske om at forbedre trafik- og adgangsforholdene for handicappede.

Nu ved jeg godt, at man ikke altid selv laver sine overskrifter – det gør de somme tider på sekretariatene – og derfor må man se nede i forslaget, hvad der rent faktisk står. Jeg må gå ud fra, at det er Socialdemokratiets ærinde ikke at udtrykke en banalitet, men

at udtrykke en eller anden politik, og for mig handler politik om prioriteringer og om ressourcer.

Når man ved, som det er sagt andre steder, at vi sidder just med en prioriteringsopgave med hensyn til en række udmærkede forslag, som VS fremsatte sidste samling, og derudover en række andre forslag, som er kommet frem under handicapdebatter her i Folketinget, og at Socialdemokratiet deltager i disse forhandlinger, som pågår for øjeblikket – det næste møde holdes i morgen hos socialministeren, som har indkaldt boligminister, arbejdsminister og formentlig også trafikminister – så må man spørge: hvad er ærinde med at komme med dette forslag, hvis ikke man vil melde en klar prioritering? Er det Socialdemokratiets holdning, at dette forslag skal gå forud for alle de andre ting, vi har på bordet? Hvad er meningen? Eller ønsker man at melde, at nu vil man bruge så og så mange millioner eller milliarder på det, og så nedprioritere noget andet?

Der er ikke én eneste, der vil sige, at disse forslag ikke hver for sig er rimelige, men der er ingen politik i at komme med sådan en gang banaliteter. Politikken består i at have mod til at sige, hvordan man prioriterer det over for alt muligt andet: smertelindring, mobilitet, og hvad det nu ellers er for principper, vi har diskuteret i forbindelse med den samlede handlingsplan.

Da VS fremsatte sine forslag sidste år, foreslog jeg på Det Radikale Venstres vegne – just fordi vi er enige i det, trafikministeren sagde, nemlig at ingen har patent på handicapspolitik – at vi lavede en prioriteret plan, som skiftende regeringer kan fremskynde eller gøre mere eller mindre ved, men sådan at vi blev enige med os selv om herinde og med handicaporganisationerne om, hvor det brændte mest på, hvad der var mest behov for at få lavet. Jeg kan forstå, at det har Socialdemokratiet åbenbart ikke ønsket at være med til, eller også vil man sige, at dette med trafikken går fremfor alting. Jeg ved ikke, hvad meningen ellers er.

Jeg vil gerne sige – jeg har sagt det under forhandlingerne – at ting som smertelindring, altså hvor det drejer sig om at behandle mennesker, der lider under konstante smerter, for os er det væsentligste at prioritere.